

наслѣдникъ на прѣстола, са радва малко на своитѣ завоеванія. Единъ день като ловѣше дивы паткы въ блатата на Марица при единъ прочуть яворъ, нарѣченъ *Сейдово дърво*, коньтъ му го хвърли толкозь силно срѣщу яворовыя дънеръ, щото изджихъ безъ да издаде даже гласъ.

Скърбѣта, която усѣти Орханъ отъ погиваньето на сына си, ускори смъртъта му. Той умрѣ седемдесетъ и петъ годишенъ на възраст отъ жалость на тозь трагически конецъ на сына му. Царувѣ 35 год. и почина на 1360—761; гробътъ му е въ Брусса. Между неговитѣ завоеванія броѣтъ са слѣдѣщитѣ градове: Никомидія (Измитъ), Херке, Калиполь, Малгара, Никея (Изникъ), Тараклъ, Енидже, Медерни, Кемрикъ, Кевникъ, Карасж съ околноститѣ му, Пергама, Едремитъ, Кѣждджа, Тузла, Мѣхалжъ, Кермастж, Улу-Абатъ, Айджиджикъ, твърдинитѣ Емрутъ-Ели и други много.

Бързитѣ успѣхы, които издържахъ Османцитѣ прѣзъ туй дълго царуванье, по всячки клонове на науката, съкровищата щедро раздавани за насърчванье на вѣрата, за обработванье на енижовността и за въспытаньето на народа, сж направили дѣто Орханъ са сравнява съ френския царь, Лудовика IX, или *Свети Луи*.

Орханъ е който първы присвои правото на *сикке* и на *кутбе*, т. е. за да сѣче пары въ името си и да му са споменува името въ публичнитѣ молитвы.

Портрета, който мюсюманскитѣ и христѣенскы историчи описаватъ на тозь Султанъ, отговаря на благородныя, кроткия и патриархално величественныя характеръ, който неговото царуванье му отдава въ царската челядь на Османлитѣ.

Неговтъ наслѣдникъ бѣше Мурадъ I^м.